

Sv. Klensa

Č E P E N Í N E V Ě S T Y

Úvod:

I cepy dozpívaly a sýpky jsou plné zrna.
A přijde oráč a vyorá brázdu.
Do brázdy vloží hospodář zrna.

Ve dlaní země vyklíčí život,
vyroste klas
a vedle druhý.
Pole se zavlní životem.

Jaro, pak opět léto, podzim, zima.

A zase přástky,
ostatky,
dožatá

a abe život šel dále, tož mládí dorůstá
a stáří mu předává otěže.

Mladý hospodář a mladá hospodynka podali si ruce.

B y l a s v a t b a .

4. obraz

/Manácká světnice, nevěsta, ženich, rodiče, jejich družba,
družičky, svatebčané/

Zástolí. Zpěv: Ach kdebe decke tak belo,
ach te be se nám lóbito.

O Čalčec je lóka, třesza mil šeroká,
ta má bet do rána posečená.

Jejejeje ce se děje tam navrške o Matěje
Sečó ju sekáči, majé ostrý kose,
má milá za něma pohrabeje.

Jejejeje

Družba: Maličko, na maličko přestaňte v hedování, zanechte
vašeho rozmlévání. Hebno, hebno, hebno roztepte
se, mladi muži k ženám, stráci k babkám, mládenci
k pamám ať já muže předstópit k našé nevěstě,
než ona svůj věneček, plné pentleček, zamění za
šátek červené.

Ó ve otná a šlechtná nevěsto, lóčijé se s vama
panenke mily, kery mají ruževy hlavičke a na tech,
hlavičkách pentlečke a v tech pentlečkách vrkočke
a na tech vrkočkách háječke a v tech háječkách
stromečke a na tech stromečkách slavičke a každé
ten slaviček zpívá až se háj rozlihá a vinšuje
vám, přemilá nevěsto, abeste teho, keho ste si
vzala, pořáť milovala a až do surti v lásce
setrvala.

A ať vám na te ceste manželské slonečke pěkně
sviti, všede ať vekvete kviti, na pole naroste
obilíčka, na meze veroste makevička a v té
makevičce ať je plno zdravých zrneček a kelek
v nich tech zrneček, tolik nechť máte dětiček.
A ve panimáme, až nevěstě šátek na hlavu dáte,
nové kamarádke máte, nesmíte jo oposit, mesitě
jo rádi mít a jí decke poradit.

Dej vám Pán Buh zdraví!

Pamána: Poď teda milá nevesto, abehne ťe zdělale
pantlák s věnečkem a přejale ťe meze vdany robe.
Nesmiš bet smatná, brze si zvekneš na manželské
stav a vťecke starosti se zas v radosti obráti.

Nevěsta: Co se to má stát se mnou, družky milé,
jož se s váma lóčim, smetná je to chvíla.
Ach můj vínke zelené, jož ťe s hlave snímám
a vám můj nejmilejší, vám já jej dávám,
abeste jej až do mé smrti v té lásce ocheval.

/předá pantlák ženichovi/

Dež pak pro vás opóštím svůj vínke zelené,
na hlave vzít mosim zas šátek červené,
s něm se já zavíjeti, to pro vás můj choti,
až do své smrti.

Vám, matičko a tatičko, eště jedné děkoje
za vechování a vás matičko a tatičko prosim
o vaše láske.

Sbor zpívá Lóčení, ženy čepí nevestu:

1. Lóčení, lóčení, což je to věc těžká,
dež se mosu rozlóčiti s maminkó ceroška.
2. Nermótte se, máti, že já od vás pado,
deť já přece až do smrti, vaše cera bodo.
3. Nermótim se cere, že pudeš ode mně,
ale nad tém, se já rmótim, jak se ti povede.
4. Jak be se mě vedle? Dobře má matičko,
a deť sem já obdržela co chtělo srdečko.

Družba: A toš, milí rozmili, žádnó smetek još a vesele
vesele zas do tehe! Nová hospedeně a nové hospedář
podale si roke, abe společně vekročele do ževota
a prácó požehnale svůj ževot. Nechtě jejich role só
plny zpatých klasu a v tech zaltých klasech ať
zraje chlib pro vťecke ledi, kaři se přečenojë
a kerém je práce požehmánim.

Závěrečný sbor:

/slova k písni napsal A. Frélich/

Život je zrní hrst na roli naše Hané,
čevot je z pecna chlib, z milosti Boží dané,
ve smotko, práce a radostise čase měni a měni,
to, co sme zpivale v mladosti
v smotke se k stare nám změni.
Temny sé nad Hanó mrake,
zas jasné božiho slonka svit, na naše roli,
zas zázrake se bedó dnes a zótra dit.
Ešle još oráč, nad naše hrodó nezaspivá,
železa stroju laskaji zem,
deť je to naše Haná, deť je to naše Haná,
a nad ně stává nové deň a nad ně stává nové deň.
